

רע"פ 6136/11 - פרנק צייאדה נ' מדינת ישראל

רע"פ 6136/11 - פרנק צייאדה נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 6136/11

פרנק צייאדה

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[02.04.2013]

כבוד השופט ח' מלצר

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים מיום 04.07.2011 בתיק ע"פ 26472-04-11, שניתן על ידי כב' השופטים: צ' סגל, מ' יועד הכהן ו-ב' גרינברג בשם המבקש - עו"ד ארז בר-צבי בשם המשיבה - עו"ד דפנה שמול

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: צ' סגל, מ' יועד הכהן ו-ב' גרינברג) ב-ע"פ 26472-04-11, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' פולוק) מתאריך 02.03.2011 ב-ת"פ 7578-03-10. להלן יפורטו בתמציתיות הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשת רשות הערעור. תמצית העובדות וההליכים הקודמים
2. בתאריך 25.02.2010 הוגש כתב האישום המקורי נגד המבקש, בגדרו נטען כי בתאריך 21.06.2009 תקף המבקש את מר אליאב כהן (להלן: המתלונן), במהלך הפינג שהתקיים בישוב ראש צורים. על פי הנטען בכתב האישום, במהלך הפינג המתין המתלונן, לצד בנו הקטין, בתור לאחד המתקנים במקום. המבקש, אשר חשד כי המתלונן היכה את אחד מילדיו, ניגש למתלונן, אמר לו: "אתה לא תרביץ לבן שלי", ונגח בפניו. בהמשך, כך על פי כתב האישום, איים המבקש על המתלונן כי עוד יפגע בו גם בעתיד. כתוצאה מן הנגיחה, נשבר אפו של המתלונן. נוכח הנטען בכתב האישום המקורי, הואשם המבקש בתקיפה הגורמת חבלה (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), ובאיומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין).

3. בתאריך 10.10.2010 הודיעו המבקש והמשיבה לבית משפט השלום הנכבד כי הגיעו ביניהם להסדר טיעון, שעיקריו יפורטו להלן: כתב האישום המקורי, אשר הוגש נגד המבקש יתוקן, כך שימחק ממנו הנטען ביחס לאיומים שהשמיע המבקש כלפי המתלונן וכן ימחק האישום בעבירת האיומים; המבקש יודה מאידך גיסא בכל עובדות כתב האישום המתוקן, ויפנה לתסקיר של שירות המבחן; הצדדים יטענו באופן חופשי לעונש.
- כאן המקום לציין, כי בא-כח המבקש לא צירף את כתב האישום המתוקן לבקשת רשות הערעור שבפני, אלא את כתב האישום המקורי בלבד.
- עוד באותו יום הודה המבקש בכל המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, ובהתאם הוא הורשע בתקיפה הגורמת לחבלה (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין). נוכח הסכמת הצדדים, הורה בית משפט השלום על עריכת תסקיר של שירות המבחן בעניינו של המבקש.
4. בתאריך 02.03.2011 גזר בית משפט השלום הנכבד את דינו של המבקש, לאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן ונשמעו טיעוני הצדדים.
- בראשית גזר הדין, ציין בית משפט השלום הנכבד כי שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של המבקש, ולהסתפק בעבדות של צ"צ ובצו מבחן לתקופה של 6 חודשים. עוד קבע בית משפט השלום כי המבקש הוא בן 47 וללא עבר פלילי כלשהו, וכי: "מדובר במעידה חד פעמית ובנסיבות מיוחדות". יחד עם זאת, בית משפט השלום הנכבד קבע כי אין מקום לבטל את הרשעתו של המבקש, וזאת בעיקר "בשל התוצאות החמורות יחסית של העבירה".
- בסופו של גזר הדין, השית בית משפט השלום הנכבד על המבקש את העונשים הבאים: ביצוע 140 שעות לתועלת הציבור; צו מבחן למשך 6 חודשים; ו-3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנה (כאשר התנאי הוא שהמבקש לא יעבור עבירה על פי סעיפים 379, או 380 לחוק העונשין). כן קבע בית משפט השלום הנכבד כי המבקש יפצה את המתלונן בסך של 3,000 ש"ח.
5. על פסק דינו של בית משפט השלום הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי הנכבד. בערעורו, עתר המבקש לביטול הרשעתו, ובהתאם גם לביטול עונש המאסר על תנאי שהושת עליו.
- בפסק דינו מתאריך 04.07.2011 קבע בית המשפט המחוזי, בין היתר, כדלקמן:
- "אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת מעשה הבריונות שביצע המערער [המבקש כאן - ח"מ], גם אם עשה כן בעידנא דריתחא...
- המלצנו לצדדים לבוא בדברים ביניהם שמא ניתן להגיע להסדר בתיק זה. הבוקר הודיעו הצדדים, כי המהלך לא צלח, ומשכך טענו הצדדים, מזה ומזה, ואין איפוא מנוס אלא ליתן הכרעתנו בנדון.

ערים אנו לעובדה, כי הרשעת המערער עלולה לגרום לפיטוריו ממקום עבודתו; ערים אנו אף לעובדה כי המערער הינו כבן 48 ללא עבר פלילי; ערים אנו אף לעובדה, כי המעשה לא תוכנן מראש אלא נעשה כתגובה אינטואיטיבית של אב ששמע מילדיו כי נפגעו מהמתלונן; עוד הוצג לפנינו תסקיר שירות המבחן, שהוא חיובי בעיקרו, וממליץ להימנע מהרשעת המערער ולהסתפק בעונש השל"צ.

התחבטנו קשות במקרה זה, ובסופו של יום באנו לכלל מסקנה כי בשל חומרת העבירה והצורך להרתיע את המערער, כמו גם נאשמים פוטנציאליים אחרים, ממציאת פתרון לסכסוך אקראי בדרך בריונית הגורמת נזק גופני של ממש, אין מנוס אלא להותיר ההרשעה על-כנה, וכך אנו קובעים".

לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי הנכבד את ערעורו של המבקש, והותיר את הרשעתו בעינה. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור שבפני.

6. כאן המקום לציין, למען שלמות התמונה, כי בקשת רשות הערעור הוגשה לבית משפט זה בתאריך 25.08.2011, והועברה לעיונו של חברי, השופט ס' ג'ובראן. בהסכמת הצדדים, נדחה מתן ההחלטה בבקשה פעם אחר פעם, וזאת לשם מיצוי הליכי צדק מאחה שהתנהלו בין המבקש לבין המתלונן. אלה נמשכו במשך כשנה ומחצה. בסופו של יום, הליכים אלה לא צלחו, ולכן הגישה המשיבה את תגובתה לבקשת רשות הערעור בתאריך 24.02.2013. בתאריך 04.03.2013 התיר השופט ג'ובראן למבקש להגיש את תגובתו לתגובת המשיבה עד לתאריך 10.03.2013. בשל תקלה אדמיניסטרטיבית, הובא התיק אל השופט ג'ובראן לשם החלטה לגוף הבקשה טרם שהוגשה תגובת המבקש, והחלטה זו ניתנה בתאריך 05.03.2013. בתאריך 10.03.2013 הגיש המבקש בקשה לביטול ההחלטה מתאריך 05.03.2013. בהחלטתו מתאריך 10.03.2013 קיבל השופט ג'ובראן את הבקשה, הורה על מחיקת החלטתו מתאריך 05.03.2013, וכן על העברת הבקשה לשופט אחר. בהתאם, ולאחר שבתאריך 17.03.2013 הוגשה תגובת המבקש לתגובת המשיבה - הועברה בקשת רשות הערעור לעיוני, לצורך הכרעה במכלול.

טענות הצדדים

7. בבקשתו, התמקד המבקש בשתי טענות מרכזיות:

האחת, כי מן הראוי שבית משפט זה יתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת מחמת שיקולי צדק. לשיטת המבקש, אי-ביטול הרשעתו יגרום לו באופן ודאי ל-"נזק בלתי מידתי", כלשונו, וזאת נוכח נסיבותיו האישיות. לפיכך, לטענת המבקש, "האיזון הראוי מוביל לאי-הרשעה".

והשניה, כי שגו בתי המשפט קמא "משלא נתנו משקל להתנהגות השערורייתית של הרשות עת בחרה כאמור לסגור את התיק [נגד המתלון - ח"מ] מעילה של חוסר עניין [ל]ציבור ושלא הפעילו את דוקטרינת ההגנה מן הצדק, בשל אכיפה בררנית". המבקש אף ציין בהקשר זה כי בית המשפט המחוזי לא התייחס כלל לטענה זו במסגרת פסק דינו.

8. המשיבה מצידה טוענת אין כל עילה שבדין למתן רשות ערעור, משום שהמקרה איננו מעלה כל סוגיה משפטית המצדיקה זאת. לגופם של דברים, טוענת המשיבה כי אין מקום לביטול הרשעתו של המבקש על פי ההלכה שנקבעה ב-ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב).

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, בתגובת המשיבה, ובתשובת המבקש לתגובת המשיבה, וכן בחומרים השונים שהגישו הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. להלן יפורטו בקצרה הנימוקים למסקנתי זו.

10. הלכה ידועה היא כי בית משפט זה ייתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" רק במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) (להלן: עניין אבו שנב)).

11. חרף נסיונותיו של המבקש לשוות לטענותיו נופך משפטי התואם את הלכת חניון חיפה ואת עניין אבו שנב הנ"ל - נראה כי בסופו של דבר מדובר כאן בהכרעה פרטנית, אשר איננה מעלה סוגיה משפטית-עקרונית של ממש, שיש בכוחה להצדיק דיון בפני ערכאה משפטית נוספת. מרכז טענותיו של המבקש מתמקד בסוגיית יישום הדין הנוהג על עניינו - ובעיקר הדין ביחס לאי-ההרשעה - ובכך אין די כדי להצדיק מתן רשות ערעור. מובן כי לא ניתן לטעון שאופן יישומה של הלכת כתב על כל אוסף נסיבות ספציפיות הוא בבחינת "סוגיה משפטית חדשה".

12. גם לגופם של דברים, אינני סבור כי יש ממש בטענותיו של המבקש. אבהיר: (א) בכל האמור בשאלת אי-הרשעתו של המבקש, הרי שבית המשפט המחוזי הנכבד עמד בפסק דינו של השיקולים השונים הרלבנטיים לעניין, ובסופו של דבר מצא כי חומרת העבירה איננה יכולה להצדיק את ביטול ההרשעה, וזאת בהתאם לקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב. סבורני, כי במסקנה זו לא נפלה שגגה.

(ב) הוא הדין גם ביחס לטענת המבקש אודות אכיפה בררנית. למעשה, המבקש גורס שהעובדה שתיק החקירה נגד המתלון נסגר בעילה של חוסר עניין לציבור היא בבחינת שיקול התומך באי-הרשעתו. לא התרשמתי כי יש בכוחה של טענה זו במקרה שלפנינו כדי לפגום במסקנתן של הערכאות הנכבדות קמא לפיה חומרת העבירה איננה מאפשרת את אי-הרשעתו של המבקש. כמו כן, לא נראה לי כי בעובדה שבית המשפט המחוזי נמנע מלהתייחס לטענה האמורה בפסק דינו יש כדי לשנות את קביעתי זו.

13. נוכח כל האמור לעיל - דומה שהן מבחינת ההלכות לגבי מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", והן לגוף הבקשה שבפני - אין מקום לקבל את בקשת רשות הערעור.

14. טרם סיום, מתחייבת הערה: אף שלא ראיתי להענות לבקשה, ראוי שכל אותם גורמים שצפויים לדון בהשלכות ההרשעה ישקלו, בין השאר, את העובדה שמדובר באירוע חד-פעמי שהמבקש נכשל בו בעידנא דריתחא, וכי הוא מצר עליו מאוד. מאז - אין גם חולק כי המבקש הפיק לקחים, וחזר להתנהגות נורמטיבית שאפיינה אותו אף קודם להתרחשות הנדונה. נתונים אלה כולם יש להביאם בחשבון, בצד הנסיבות שהובילו להרשעתו של המבקש, הרשעה אשר נראית כאמור כמוצדקת הן לגופה, הן בהתחשב בתוצאות התקיפה, והן על מנת לעקור מן השורש את התופעה של עשיית דין עצמי מעין זה שנעשה פה.

15. סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל - בקשת רשות הערעור נדחית. ניתנה היום, כ"ב בניסן התשע"ג (02.04.2013).